

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quòd Anastasio succeßit Gregorius episcopus, & quibus moribus præditus
fuerit. Caput VI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

bavit. Quinetiam dicitur Iustinum Anastasio succen-
fuisse, quòd postulanti ei pecuniam, cum episcopus esset
designatus, Anastasius dare noluit. Alia præterea crimina
à quibusdam, qui imperatoris instituto, credo, inferuire stu-
debant, ei intendebantur.

*Quòd Anastasio successit Gregorius episcopus, &
quibus moribus præditus fuerit.*

Caput VI.

Post illum, Gregorius ad sacrum episcopatus gradú e-
latus fuit, qui ob poetam facultatem magnam apud
omnes gloriam consecutus est. Hic ineunte ætate mo-
nasticam viuendi viam ingressus, adeo viriliter & excelsò
animo in ea decertauit, vt cum iam primum pubescere in-
ciperet, ad summum & perfectissimú gradum perueniret:
præfueritque monasterio Constantinopoli, in quo vitam
inopem & austeram degit. Deinde mandato Iustini, mo-
nasterio in monte Sina præfectus fuit: vbi obsessus à barba-
ris Scenetis Arabibus, in grauissima incidit pericula.
Ac cum, in illis locis pacem constituisset, inde ad episco-
patum capescendum accersitus fuit. Erat vir quidem, siue
prudentiam, siue virtutè spectes, omnino præstantissimus,
& ad quancunque rem animum suum applicaret, in ea per-
ficienda longe diligentissimus: atque vt metu percelli non
poterat, sic nullo modo adduci, vt vel sententia cederet,
vel hominum pertimesceret potestatem. Ita porro magni-
ficas pecuniarum fecit largitiones, (liberalitate namque
& beneficentia in quenque vsus) vt cum aliquo pro-
dideret, ingens multitudo præter eos qui illum comitari cõ-
sueuissent, eum sequerentur, & qui vel viderent, vel audi-
rent eum quopiam iturum, frequentes consuerent. Atque
ad eximiam illius dignitatis amplitudinem, in qua colloca-
tus fuit, hæc velut secunda adiecta fuère ornamenta, quòd
videlicet homines sua sponte inducti tam sæpe vel propè
in eum intueri, vel verba facientem audire cuperent. Erat
enim ad desyderiù sui in animis oim, qui quacũq; de cau-
sa, vel quocũque modo ipsum cõpellassent, inferendũ apif-
simus; admirabilis cum ptimis aspectu: sermone propter lo-
potem iucundissimus. Et sicut ad rem quampiam in-
telli-

telligentiæ acumine ex tempore eliciendam peracutus: sic ad optimum consilium capiendum, & ad iudicandum tum de suis rebus, tum de alienis, solertissimus. Vnde etiam euenit, vt tot & tam egregia facinora gereret: nihil enim distulit in crastinum. In magnam præterea traduxit admirationem, nõ solum imperatores Romanos, verùm etiam reges Persarum, propterea quòd, omnibus ita vti poterat, sicut tum poscebat necessitas, tum occasio, quam non aliquando omisit, postulabat. Cuius quidem rei singulæ eius res gestæ argumento esse possunt. Erat quoque in eo multa feueritas, & interdum ira: non exigua rursus, imò vero etiam permagna comitas & mansuetudo, vt illud prudens Gregorij Theologi dictum in eum optimè conueniret: feueritas sic cum pudore temperata fuit, vti neutra res læderetur ab altera, sed vtraque alterius ope maximam consequeretur commendationem.

Quòd qui Persarum diti sunt, se dittoni Romanorum tradiderunt, atque hinc bellum in Persas susceptum esse.

Caput VII.

Primo anno, quo iste episcopatum administravit, qui Maiorem accolebant Armeniam (sic enim olim appellata est, postea tamen Persarmenia, quæ ante fuerat Romanis subiecta, & à Philippo, qui Gordiano successit, Saporæ prodita: atq; vt Armenia, quæ Minor dicitur, fuit in ditione Romanorum, sic reliqua tota Persis paruit) qui inquam Maiorem accolebant, fidem Christianam professi, quoniam à cæteris Persis miserè, & potissimum religionis suæ gratia vexabantur, clandestinam ad Iustinum miserè legationem, supplicaturi, vt Romanorum subijcerentur imperio, quo liberè, nemine impediante diuinus cultus exequerentur. Quam legationem cum Iustinus admisisset, & quædam conditiones in literis, quas ad eos dabat, explicatæ essent, & sacrosancto ac solenni iureiurando confirmatæ, Armenij suos ipsorum principes trucidant, & se cum suis omnibus Romano adiungunt imperio. Quibuscum regio finitima, in qua homines cum eiusdem gentis, tum peregrini habitabant, vna Romanorum ditioni ac-